

Dosarul nr. 2ra-2354/18

Prima instanță: (Judecătoria Orhei, sediul Central) V. Cupcea

Instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) N. Budăi, I. Țurcan, I. Muruianu

ÎN C H E I E R E

14 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Mariana Pitic
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată ”Class Partener”,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată ”Class Partener” împotriva lui Mercic Igor cu privire la repararea prejudiciului material și cererea reconvențională depusă de Mercic Igor împotriva Societății cu Răspundere Limitată ”Class Partener” cu privire la declararea nulității absolute a contractului de răspundere materială deplină,

împotriva deciziei din 31 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată ”Class Partener” și s-a menținut hotărârea din 06 decembrie 2017 a Judecătoriei Orhei, sediul Central,

c o n s t a t ă :

La 06 februarie 2017 Societatea cu Răspundere Limitată ”Class Partener” a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Mercic Igor cu privire la repararea prejudiciului material.

În motivarea acțiunii, Societatea cu Răspundere Limitată ”Class Partener” a menționat că la 22 decembrie 2015 a încheiat cu Mercic Igor contractul de muncă, prin care ultimul a fost angajat în calitate de conducător auto.

De asemenea, reclamantul a menționat că odată cu încheierea contractului individual de muncă, pârâtul a încheiat și contractul de răspundere materială, care prin pct. 1 prevedea că salariatul în calitate de conducător auto care prestează munci legate nemijlocit de păstrarea și folosirea valorii materiale în procesul de producere, își asumă responsabilitatea materială integrală pentru valorile aflate în gestiunea sa, având obligația să păstreze și să asigure integritatea valorilor materiale gestionate, care constituie automobilul de serviciu și o atitudine gospodărească față de valorile transmise.

Reclamantul a specificat că contrar obligațiilor stipulate în contractul individual de muncă, contractul de răspundere materială și fișa de post, Mercic Igor a manifestat o atitudine neglijentă față de automobilul de serviciu.

Astfel reclamantul a invocat că având în vedere starea deplorabilă în care a fost adus automobilul, a fost efectuat un raport de evaluare a costului necesar pentru reparația autovehiculului, însă pârâtul nu s-a prezentat la evaluarea stării tehnice a autovehiculului.

Conform concluziei finale a Societății cu Răspundere Limitată ”Expert Centru”, costul obiectului evaluării fără aplicarea uzurii a constituie suma de 78 191,36 de lei, iar costul cu aplicarea uzurii a constituie suma de 35 819,36 de lei.

Reclamantul Societatea cu Răspundere Limitată ”Class Partener” a solicitat încasarea de la Mercic Igor a sumei de 35 819,36 de lei cu titlu de prejudiciu material, încasarea sumei de 1 100 lei pentru întocmirea raportului de evaluare, încasarea sumei de 23,28 de lei cu titlu de cheltuieli de judecată pentru citarea pârâtului și încasarea cheltuielilor de judecată.

La 25 august 2017 Mercic Igor a depus cerere reconvențională împotriva Societății cu Răspundere Limitată ”Class Partener” cu privire la declararea nulității absolute a contractului de răspundere materială deplină (f.d. 49-51).

În motivarea cererii reconvenționale, Mercic Igor a declarat că legiuitorul a prevăzut că un contract de răspundere materială deplină poate fi încheiat doar cu salariații ce dețin funcții sau îndeplinesc lucrări incluse în Nomenclatorul funcțiilor și lucrărilor, aprobat prin hotărâre de Guvern.

De asemenea Mercic Igor a menționat că deși în contractul privind răspunderea materială deplină nu este indicată data încheierii acestuia, angajatorul invocă faptul că acesta a fost încheiat odată cu contractul individual de muncă – 22 decembrie 2015.

Totodată a invocat că prin Hotărârea Guvernului nr. 449 din 29 aprilie 2004 despre aprobarea Nomenclatorului funcțiilor deținute și lucrărilor executate de către salariații cu care angajatorul poate încheia contracte scrise cu privire la răspunderea materială individuală sau colectivă deplină, precum și a contractelor-tip cu privire la răspunderea materială deplină, a fost aprobat Nomenclatorul funcțiilor deținute și lucrărilor executate de salariați, cu care pot fi încheiate contracte de răspundere materială deplină.

Astfel Mercic Igor a relatat că la data de 22 decembrie 2015 Nomenclatorul nu includea funcția de conducător auto pe care a ocupat-o în cadrul Societății cu Răspundere Limitată ”Class Partener” și prin urmare nu putea fi încheiat un contract de răspundere materială deplină.

Mercic Igor a specificat că contractul de răspundere materială deplină încheiat cu Societatea cu Răspundere Limitată ”Class Partener” contravine normelor imperative prevăzute de art. 339 alin. (2) din Codul muncii și astfel este nul.

Mercic Igor a solicitat declararea nulității absolute a contractului de răspundere materială fără dată și fără număr, încheiat cu Societatea cu Răspundere Limitată ”Class Partener” și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 06 decembrie 2017 a Judecătorei Orhei, sediul Central, s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată "Class Partener".

S-a admis cererea reconvențională depusă de Mercic Igor.

S-a constatat nulitatea absolută a contractului de răspundere materială deplină fără număr și dată, încheiat între Societatea cu Răspundere Limitată "Class Partener" și Mercic Igor.

S-a încasat de la Societatea cu Răspundere Limitată "Class Partener" în beneficiul statului suma de 100 lei cu titlu de taxă de stat.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că la data semnării contractului individual de muncă – 22 decembrie 2015, conform Anexei 1 la Hotărârea Guvernului nr. 449 din 29 aprilie 2004, care prevede exhaustiv lista funcțiilor deținute de salariații cu care angajatorul poate încheia contracte scrise cu privire la răspunderea materială individuală, funcția de conducător auto nu este inclusă.

Astfel, prima instanță a concluzionat că Hotărârea Guvernului nr. 449 din 29 aprilie 2004 se aplică salariaților care efectuează transportarea valorilor, însă în litigiul în cauză, este evident că acțiunea a fost depusă în vederea recuperării prejudiciului cauzat prin deteriorarea mijlocului de transport, care nu cade sub incidența Nomenclatorului, prin urmare contractul de răspundere materială deplină încheiat între Societatea cu Răspundere Limitată "Class Partener" și Mercic Igor este lovit de nulitate absolută și deci nu atrage răspunderea materială deplină a salariatului.

Mai mult ca atât, prima instanță a stabilit că actul de primire-predare, prin care a fost predat salariatului Mercic Igor automobilul de model "Renault Megane", a fost întocmit la 05 noiembrie 2016 în lipsa salariatului.

Prin urmare, prima instanță a conchis că la materialele cauzei nu se conțin probe pertinente și incontestabile ce ar demonstra că anume pârâtul a cauzat prejudiciul solicitat de Societatea cu Răspundere Limitată "Class Partener".

Prin decizia din 31 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată "Class Partener" și s-a menținut hotărârea din 06 decembrie 2017 a Judecătorei Orhei, sediul Central.

La 12 septembrie 2018 Societatea cu Răspundere Limitată "Class Partener" a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârilor judecătorești cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie admisă.

Recurentul Societatea cu Răspundere Limitată "Class Partener", în motivarea recursului a menționat că instanțele judecătorești au aplicat eronat normele de drept material și au apreciat arbitrar probele.

De asemenea, recurentul a menționat că prin semnarea contractului individual de muncă din 22 decembrie 2015, salariatul Mercic Igor s-a obligat să-și întrețină mijlocul de transport în stare bună, iar pentru executarea contractului individual de muncă, între salariat și angajator a fost semnat actul de primire a automobilului încredințat salariatului, în aceeași zi fiind încheiat și contractul de răspundere materială deplină.

La fel recurentul a invocat netemeinicia concluziei primei instanțe referitor la

faptul că contractul de răspundere materială deplină contravine normelor exhaustive ale Nomenclatorului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 449 din 29 aprilie 2004, deoarece ultima prevede că angajatorul poate încheia contracte în scris cu privire la răspunderea materială, dar nu este obligat sau trebuie să încheie contracte, fiind o normă care nu prescrie obligația de a înfăptui o anumită acțiune și cre, în consecință nu sancționează conduita pasivă, astfel prevederile legale purtând un caracter de recomandare.

Totodată recurentul a relatat, chiar și în lipsa unui contract de răspundere materială deplină, la materialele cauzei au fost prezentate probe ce demonstrează mărimea deplină a prejudiciului material cauzat de către Mercic Igor, iar instanța de apel neîntemeiat a reținut că probele prezentate și anume actul de primire-predare și raportul de evaluare nu demonstrează prejudiciul cauzat din motiv că au fost obținute unilateral.

Or, recurentul a relevat că intimatul a fost telefonat de nenumărate ori și înștiințat prin intermediul telegramei referitor la data și locul petrecerii evaluării automobilului, însă ultimul s-a eschivat în mod intenționat de la petrecerea evaluării bunului.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 31 mai 2018, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 12 septembrie 2018, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temeii de

casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (*Golder împotriva Regatului Unit*, pct. 38; *Stanev împotriva Bulgariei (MC)*, pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (*Luordo împotriva Italiei*, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (*Levages Prestations Services împotriva Franței*, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea *Botten v. Norway*, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea *Helmerts c. Suediei* 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată "Class Partener", nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, Completul colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Societatea cu Răspundere Limitată "Class Partener".

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Mariana Pitic

Dumitru Mardari